

PROFESORJI

BOŽO DRAGAN

MENS SANA IN CORPORE SANO (ALI: MARŠ KURE ZMEŠANE)

Da jih je trideset mimo, še ni takšna reč, a da jih imajo maturantke prve generacije že petinštirideset, ni ravno pošteno, ni prav, da se tudi otroci starajo, ni v redu, da jih ima že vsak mulc čez štirideset.

Hja, telovadba, telesna vzgoja, športna vzgoja. Bili so malo drugačni časi, pravzaprav ne tako malo. Ure so se začenjale točno, pa tudi konca ni bilo pred zvonjenjem. Punce so imele samo enkrat mesečno menstruacijo, Kokoti in Setoti so bili visoki kot Nanos, Fredo je pel kot škrjanček, da je opravil sprejemni za družbo izbrancev, zdaj je pa »dohtar« za kamenčke, že prej je to postala Ljubica - dr. za vojno, pa Ljubo za hiške. No, ja.

Vedno sem bil tudi razrednik – krdela problematičnih mulcev, seveda. Pa je šlo, sploh ne slabo. Malo na »marš u ...«, pa malo na »jebenti ...«, res je, ti otroci so imeli mlajše mame, kot so sedaj stari oni. In ta retorika je ostala za vedno. Težave se pojavijo potem, ko RTV mehaniki in strojniki izginejo v zgodovino in dobim bolj »finčkane« otročke, jaz pa še vedno: »Ma hodi u ...«. Dobro, da so bile predsednice razredne skupnosti z večnim šlagerjem: »Tovariš profesor, v imenu celega razreda ...« in seveda je Božo nasedal kot Titanik. Ja, seveda smo bili tovariši, še predmet samoupravljanje s temelji marksizma je obstajal. Je pa bil prof. Škrap takrat še ali pa že gospod in to ne tako kot sedaj, ko se jim tako samo reče. Čista romantika.

Če mulci niso dobili fuzbal žoge, so igrali »slow motion« košarko; sicer je hotel Božo najprej počit, potem pa ga le smeh premaga. Tako postane tudi fuzbal šport, Božo pa ni postal Težo.

Športni dnevi so bili žurke 1a – vsi mulci

Zimski športni dan na Kobli v šolskem letu 1977/1978

PROFESORJI

in profesorji in odsoten si bil lahko samo mrtev. Takrat so dijaki še tekli kros (»moj« razred sicer v strnjeni koloni – najbrž jo je Ejčko zakuhal - spet enkrat je hotelo Božota raznest, je bilo potem pa dve uri »moralno političke nastave«). No ja, ko je prišel Vojko, je bila samo še obramba in zaščita pomembnejša, obrambni dnevi legendarni in za varovanje zahodne meje nismo potrebovali ne Nato pakta in ne Rupla.

Hm, verjeli ali ne. Takrat so se mulci spravili v vrsto, ko je prišel tovariš, stali mirno in se desno poravnali. Bradlja in drog nista bila sredstvi iz srednjeveške inkvizicijske delavnice, salto je obrnil skoraj vsak mulc. Pa znali so reči dober dan, nasvidenje, oprostite, izvolite ...

Čisto prvo leto sta pričela Ljuba Groznik in Miha Jezeršek, jaz sem še služil cesarja in končeval kariero med avtentičnimi komenskimi Kraševci, saj sem pristal na snubljenje takratnega ravnatelja. Kar nekaj časa sem bil edini petelin na fizikulturnem gnoju. In bilo je nepozabno. Starostna razlika ne tako velika, želje, volje in motivov na presežek, saj je bila zavest, da skupaj orjemo sežansko srednješolsko ledino neizčrpen generator. V blazno veselje je bilo garati za in s to mularijo. In česa vse nismo počeli. Celo podobne ali enake neumnosti, ki še danes prikličejo rdečico na lica. In potem je prišel Vojko in jaz nisem bil več edini petelin na gnoju.

Po spominih brskal
Tovariš Božo Dragan

BOŽO DRAGAN